

Sygnatura akt VI Ka 552/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **12 września 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grzegorz Kiepura (spr.)

Sędziowie SSO Krzysztof Ficek

SSR del. Małgorzata Peteja-Żak

Protokolant Natalia Skalik-Paś

przy udziale Elżbiety Ziębińskiej

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2014 r.

sprawy **R. W. (W.), syna S. i G.**

ur. (...) w B.

oskarżonego z art. 177§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 27 marca 2014 r. sygnatura akt IX K 1314/13

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 636 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych) i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 320 zł (trzysta dwadzieścia złotych).

Sygnatura VI Ka 552/14

UZASADNIENIE

Apelację od wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, który zarzucił orzeczeniu rażącą niewspółmierność kary poprzez wymierzenie oskarżonemu nadmiernie surowej i nieadekwatnej do stopnia winy i społecznej szkodliwości:

- kary pozbawienia wolności w wymiarze 8 miesięcy nawet przy zastosowaniu warunkowego zawieszenia jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata,
- kary grzywny w wysokości 70 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł za przypisany oskarżonemu czyn, w oderwaniu od zasad i dyrektyw sądowego wymiaru kary w tym zakresie i sytuacji materialno-osobistej oskarżonego,

- środka karnego na rzecz pokrzywdzonego A. K. w kwocie 4000 zł tytułem zadośćuczynienia, w oderwaniu od zasad i dyrektyw sądowego wymiaru kary w tym zakresie i sytuacji materialno-osobistej oskarżonego, a także faktu, że pokrzywdzony ma prawo dochodzić kwoty pełnego zadośćuczynienia od ubezpieczyciela, a w niniejszym postępowaniu nie wykazał faktycznego trwałego uszczerbku na zdrowiu jakiego doznał, a uzasadnienie sądu w tym zakresie jawi się jako niewystarczające, co powoduje, iż wymierzona oskarżonemu kara jawi się wyłącznie jako wysoce krzywdząca represja wobec oskarżonego. W oparciu o podniesione zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu samoistnej kary grzywny, ewentualnie o wymierzenie kary w łagodniejszym wymiarze zarówno co do orzeczonej kary pozbawienia wolności, przy zastosowaniu warunkowego zawieszenia jej na okres próby wynoszący 2 lata, jak i kary grzywny oraz nie orzekanie wobec oskarżonego, na mocy art. 46 § 1 kk, zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego lub orzeczenia tego zadośćuczynienia w kwocie znacznie niższej, alternatywnie domagając się uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Apelacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym. Podniesione w niej argumenty nie uzasadniają w sposób wystarczający i przekonujący potrzeby dokonania korekty zaskarżonego wyroku poprzez odstąpienie od orzekania kary pozbawienia wolności i środka karnego w postaci obowiązku zadośćuczynienia bądź też obniżenia orzeczonych kar i wysokości zadośćuczynienia. Zarzut określony w art. 438 pkt 4 kpk jako zarzut z kategorii ocen jest słuszny i zasługuje na uwzględnienie tylko wówczas gdy sąd orzekający naruszy dyrektywy sądowego wymiaru kary poprzez pominięcie występujących okoliczności łagodzących, nadanie zbyt dużego znaczenia okolicznościom obciążającym, bądź też nienadanie właściwego znaczenia okolicznościom korzystnym dla oskarżonego i w konsekwencji orzeknie karę, która jest rażąco niewspółmiernie surowa. Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie występuje, zatem sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w kierunku postulowanym przez odwołującego się. Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku przekonuje, że sąd pierwszej instancji nadał właściwe znaczenie wszystkim ustawowym dyrektywom wymiaru kary określonym w art. 53 kk. Słusznie zwrócił uwagę sąd rejonowy na znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu przejawiający się m.in. w rozmiarze i rodzaju ujemnych następstw przestępstwa oraz wadze naruszonej przez oskarżonego zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Jak wynika z opinii biegłego naruszenie czynności narządów ciała pokrzywdzonego trwało przez okres znacznie przekraczający 7 dni (k.34), a jego rehabilitacja przebiegała przez wiele miesięcy (zeznania pokrzywdzonego – k. 97 – verte). Swoim zachowaniem oskarżony naruszył jedną z podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym określoną w art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym, w myśl której kierujący pojazdem może zmienić kierunek jazdy lub zajmowany pas ruchu tylko z zachowaniem szczególnej ostrożności. Nadto wykonał manewr zawracania w miejscu niedozwolonym, które było właściwie oznakowane. Trafnie wskazał sąd rejonowy na wysoki stopień zawinienia – zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym oskarżony naruszył umyślnie, w zamiarze bezpośrednim. W tym stanie rzeczy wymierzonej oskarżonemu kary 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata i kary grzywny w wysokości 70 stawek dziennych grzywny, po 20 zł każda nie sposób postrzegać jako kary niewspółmiernie surowej i to w stopniu rażącym. Odwołujący się nadmierną wagę przywiązywał do faktu, że oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, w sytuacji gdy okoliczności wypadku i wina oskarżonego nie budziły jakichkolwiek wątpliwości. Jak przy tym wynika z pisemnych motywów wyroku sąd rejonowy okoliczność tą uwzględnił wymierzając oskarżonemu karę. Wysokość orzeczonej grzywny jest adekwatna do warunków rodzinnych, osobistych i możliwości zarobkowych oskarżonego – jak ustalił sąd rejonowy oskarżony nie ma nikogo na utrzymaniu, osiąga stały dochód z tytułu wynagrodzenia za pracę. Wysokość orzeczonego zadośćuczynienia odpowiada charakterowi i rozmiarowi krzywd doznanych przez pokrzywdzonego (leczenie szpitalne, długotrwała rehabilitacja). Natomiast korzystanie przez oskarżonego z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej nie wyłącza możliwości orzeczenia środka karnego, o którym mowa w art. 46 § 1 kk. Rozstrzygnięcie o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze ma swoje uzasadnienie w treści art. 636 § 1 kpk.

Nie znajdując zatem podstaw do wzruszenia zaskarżonego wyroku orzeczono jak na wstępie.